

Глобализам, као идеологија успостављања „новог светског поретка“, не може се афирмисати другачије, него заогртањем митовима. У ове последње спада мит о повећању терористичке опасности (оправдавање директног геноцида под плаштом „контратерористичке операције“) и о могућности формирања мултикултурног друштва, у коме следбеници различитих традиција „коегзистирају и успешно сарађују једни с другима, као да не примећују културне разлике“.

О лажности првог мита често сведоче и научници. Издавачка кућа при Чикашком универзитету издала је књигу Р.Пејпа и Џ.Фелдмана, двојице руководилаца великог академског научно-истраживачког пројекта, посвећеног проблему терориста-самоубица, „Креснути фитиљ: глобални процват терориста-самоубица и како га зауставити“. Овај пројекат је продубљена анализа података о терористичким актима, извршеним уз учешће самоубица широм света.

Закључци, које су извели научници, заиста обарају с ногу. За 24 године, од 1980. до 2003. године, у целом свету извршено је само 350 напада терориста-самоубица, од чега се тек око 15 процената може сматрати да су уперени против грађана САД. А у последњих 6 година (2004-2009.) догодила су се 1833 самоубилачка терористичка акта, од чега је 92 процента истих уперено против Американаца. Такав узлет броја напада терориста-самоубица скопчан је са ратовима САД и НАТО против Авганистана и Ирака, и окупацијом тих земаља.

Другим речима, „тероризам“ до 2003. године и после (2003. година је година почетка америчке интервенције у Ираку) – два су тероризма различита по природи, и антитерористичка кампања ни у којој мери не одговара њеним најављеним циљевима. Она, као и керозин, није погодна за гашење национално-ослободилачког пожара зато што је, како пишу Пејп и Фелдман, „управо војна принуда – објашњење скоро свеукупног тероризма уз учешће самоубица у целом свету, у крајњој линији, од 1980. године“.

Аутори су у својим закључцима отишли и даље, рекавши да је истински разлог за интернационални тероризам, заправо, у „одбрани независности политичких, религиозних, друштвених организација и религиозних заједница од иностраног мешања“,

чије су крајње форме рат и окупација, које „очигледно изискују адекватан одговор - саможртовања“. Тај закључак огољује сву лажљивост „антитерористичког“ мита, којим се оправдава деловање агената глобализма против фанатика тобоже „отргнутих од народних корена“.

Нису фундаменталисти-фанатици принудили САД на „глобални рат против тероризма“, који се само у једном Ираку претворио у смрт преко стотине хиљада становника, већ, на против, инострана војна интервенција није оставила избор онима којима су окупатори отели слободу националног самоопредељења. Зато иза терористичких напада типа „9/11“ и сличних њему могу стајати специјалне службе, које решавају задатак провоцирања почетка и касније ескалације „Великог рата“. Од дизања у ваздух мирних објеката заједно са становницима – до почетка војних операција. Од почетка војних операција – до генерације нових шахида. Од терора, који провоцира обичног човека да одобри „узвратни војни удар“, до терора, који провоцира изложене њему, али преживеле, да се свете по цену сопственог живота. Замајац глобалног рата се захуктава, остављајући све у потпуном незнању у погледу тога, ко га је покренуо и са којим циљем.

Историјске аналогije намећу се саме од себе: оба светска војна конфликта XX века такође су почела отвореном терористичком провокацијом, а пропагандом су презентовани обичном човеку управо као „контратерористичка операција“.

Аутор разобличавања „антитерористичког“ мита глобализма изнуђено је постала немачки канцелар Ангела Меркел. У свом говору у Потсдаму, обраћајући се омладинском крилу своје партије Хришћанско-демократски савез (ХДС), она је признала да су покушаји изградње „мултикултурног“ друштва на немачкој земљи пропали. И мада је суштина претензија сведена тек на то, да муслимански (већински турски) „мигранти, који долазе на рад у Немачку, треба да говоре немачки, јер само у том случају они могу постати пуновредни учесници тржишта рада“, констатација фрау Меркел је, међутим, сасвим у духу књиге члана савета директора Бундесбанке и бившег сенатора Берлина Т. Сарацина „Самоуништење Немачке“, која је одјекнула целом Европом, и у којој еминентни банкар директно означава муслиманску емиграцију као опасност по немачку државност.

Сарацин: „Ја не треба да признајем оне, који живе на рачун државе, држава то одбацује, не брине о образовању своје деце и стално производи само нове девојчице у (муслиманским) марамама“.

Меркел: „Почетком 1960-их наша земља позвала је иностране раднике у Немачку, и сада они овде живе. Извесно време ми смо сами себе замајавали и говорили: „Они код нас неће остати, једном ће отићи“, али то се није тако и догодило. И, наравно, наш се приступ састојао у мултикултурализму, у томе, да ћемо ми живети једни поред других, и ценити једни друге. Тај прилаз је пропао, апсолутно пропао... Ми не би смо желели да видимо оне, који не могу одмах да говоре на немачком језику“.

Херст Зехофер, лидер Хришћанско-демократског савеза: „Немачкој више није потребан прилив миграната из Турске и арапских земаља“.

Цитиране изјаве нису само одраз акумулираног незадовољства коренитих Немаца, које свуда притискају корпоративно затворене придошлице са Блиског Истока и који још уз то већ маштају (према анкетама јавног мњења) о „чврстој руци“ све до појављивања новог фирера, али и постепено спознавање чињенице да се иза демагогије о „мултикултурном друштву“ крије политика „заменењивачке“ демографије. И ако муслимански начин живота агенти глобализма руше путем директног физичког уништења носилаца традиције у току „контратерористичке“ операције, европско-хришћанска култура се, ослабљена вишегодишњим упливом у њу различитих најамних „интелектуалаца“, своди на одбијање најезде представника другачијих погледа на свет и другачије цивилизације.

Тешко је поверовати да су при титанским напорима, на којима се идеолошки темељи мултикултурализам, његови творци „испустили из вида“ апсолутно очигледну чињеницу, да принцип целовитости социјалног система захтева поделу животног простора за представнике различитих култура, њихову субординацију једних према другима и јасно одређење оне сфере, у којој они једни другима могу бити од користи.

Кршење датих услова међу носиоцима различитих и немешајућих културних традиција ствара конкуренцију „за опстанак“ у границама ограниченог социјалног ресурса. И овде побеђују они виталнији, то јест, монолитнији, скромнији, енергичнији, они који више одговарају замислима уређивача „новог света“, али и плодноснији. А то нису Европљани.

Имајући у виду да као резултат ширења „мултикултуралности“ муслимани замењују Европљане на њиховим исконским територијама у границама целокупног европског

простора – од Русије до Шпаније, признање немачких лидера у погрешност мултикултурализма је демаскирање глобализма у целини, распршивање мита о томе да је културна разноврсност сама по себи сасвим довољна за настајање светског јединства.

(Фонд стратешке културе)